

Lisa Riley pas

TAJEMSTVÍ
LETNÍ NOCI

Lisa Kleypas

TAJEMSTVÍ
LETNÍ NOCI

2011

Copyright © 2004 by Lisa Kleypas
Translation © 2005, 2010 by Jana Vlčková
Cover design © 2005 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SECRETS OF A SUMMER NIGHT,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2004,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2011

ISBN 978-80-7303-617-1

Věnováno Julii Murphyové

*za to, že se s nezměrnou láskou a trpělivostí šikovně
stará o Griffina a Lindsay...*

*Velice jsi mi pomohla s obchodní stránkou mé profese
a stala ses váženým členem naší rodiny.*

Děkuji Ti zejména za to, že jsi zůstala sama sebou.

Navždy milující

L. K.

PROLOG

LONDÝN 1841

Ačkoliv Annabelle Peytonovou celý život varovali, aby si nikdy nebrala peníze od cizích, jednoho dne učinila výjimku..., a vzápětí přišla na to, proč se měla řídit radou své matky.

Došlo k tomu v době bratrových vzácných školních prázdnin. Jak měli sourozenci ve zvyku, vydali se na Leicesterské náměstí zhlédnout nejnovější panoramatické představení. Dva týdny celá domácnost šetřila, aby si mohli koupit vstupenky. Jakožto jediní potomci Peytonova rodu si byli Annabelle a její mladší bratr Jeremy vzdor desetiletému věkovému rozdílu neuvěřitelně blízcí.

„Annabelle,“ vyzvídal Jeremy, sotva se vrátil od stánku, kde se prodávaly lístky na vystoupení, „máš ještě nějaké peníze?“

Zavrtěla hlavou a tázavě na hochu pohlédla. „Bohužel ne. Proč?“

Chlapec si krátce povzdechl a odhodil z čela neposlušnou kadeř barvy medu. „Zdvojnásobili cenu. Představení je zřejmě nákladnější než jindy.“

„Upoutávka v novinách se o vyšším vstupném nezmiňovala,“ pravila důstojně Annabelle. Pak ztišila hlas a zamumlala: „Zvony pekelné.“ Otevřela peněženku v naději, že nalezne nějakou zapomenutou minci.

Dvanáctiletý Jeremy se chmurně zadíval na obrovský transparent, zavěšený mezi sloupy nad vchodem do divadla. PÁD ŘÍŠE ŘÍMSKÉ: VĚRNÉ PŘEDSTAVENÍ S DIORAMATICKÝMI OBRAZY. Třebaže se premiéra konala už před čtrnácti dny, tlačili se tu netrpěliví návštěvníci, lační zázraků slavného impéria a jeho tragického pádu. „Jako byste cestovali zpátky v čase!“ básnili následně. Obvyklé panorama sestávalo z pláten zavěšených v kruhové místnosti, jež ohromovala obecenstvo ve svém středu působivě pojatými namalovanými scénami. Někdy výsledný dojem podtrhovala jímavá hudba a zvláštní osvětlení, které činily z výjevu

ještě větší podívanou, zatímco vypravěč se zvolna pohyboval po obvodu kruhu a popisoval překvapeným divákům vzdálená místa a bitvy.

Podle *Timesů* se však tentokrát jednalo o „dioramatické“ představení, což znamenalo, že malby byly vyvedeny na průsvitném naolejovaném kalikovém plátně nasvíceném zepředu a někdy i zezadu speciálně filtrovaným světlem. Tři sta padesát návštěvníků stálo ve středu točny obsluhované dvěma muži, takže se publikum během produkce pomalounku otáčelo. Souhra světel, zrcadel, filtrů a herců představujících obléhané Římany vyústila v cosi, co bylo nazýváno „živými obrazy“. Podle toho, co Annabelle četla, jsou závěrečné scény, kdy vybuchne sopka, tak realistické, že některé ženy v obecenstvu vykřikují a dokonce omdlévají.

Jeremy vyškubl portmonku z Annabelliných nervózních rukou, utáhl šňůru a předal ji zpět své sestře. „Máme dost na jednu vstupenku,“ prohlásil věčně. „Běž dovnitř. Stejně jsem to vidět nechtěl.“

Annabelle rozhodně zavrtěla hlavou. Věděla, že bratříček nemluví pravdu a chce se představení vzdát v její prospěch. „Nepřipadá v úvahu. Dvůnitř půjdeš *ty*. Já sem mohu zaskočit, kdykoliv budu chtít. To ty jsi pořád ve škole. Představení trvá pouze čtvrt hodiny. Zatímco budeš uvnitř, projdu se po obchodech.“

„A budeš nakupovat bez peněz?“ zeptal se Jeremy. Modré oči se mu pochybovačně leskly. „Ach, to musí být náramná zábava.“

„Přitažlivost nakupování tkví v prohlížení věcí, ne v jejich získávání.“

Jeremy si odfrkl. „Tímhle se utěšují chudí lidé, když krácejí po Bond Street. Mimoto tě samotnou nikam nepustím. Lepili by se na tebe všichni mužští z okolí.“

„Nebuď hloupý,“ broukla Annabelle.

Bratříček se znenadání zakřenil. Očima pohladil sestřinu líbeznou tvář, podmanivě modré oči a chomáč nazlátých kudrlinek, deroucí se zpod krempy klobouku. „S falešným studem se neobtěžuj. Moc dobře víš, jaký máš na muže vliv. A pokud je mi známo, neváháš jej využít.“

Annabelle na jeho škádlení odpověděla předstíraným zamračením. „Pokud je ti známo? Ha! Co ty víš o mých vztazích s muži, když jsi většinu času ve škole?“

Jeremy pojednou zvážněl. „Brzy se to změní,“ hlesl. „Tentokrát se do školy nevrátím... Tobě i mamince budu užitečnější, když zůstanu doma a najdu si práci.“

Dívka vykulila oči. „Jeremy, něco takového pušť okamžitě z hlavy. Zlomil bys mamince srdce, a kdyby byl naživu tatínek...“

„Annabelle,“ přerušil ji chlapec tiše, „nemáme žádné peníze. Vždyť nedáme dohromady ani mizerných pět šilinků na panoramatické představení...“

„A jaké si myslíš, že bys sehnal zaměstnání?“ dobírala si jej Annabelle. „Vždyť nemáš vzdělání ani konexe. Ledaže bys prahl po zametání ulic či kariéře poslíčka. To radši zůstaň ve škole, dokud nedozraješ pro slušnou profesi. Já si mezitím najdu nějakého bohatého gentlemana, za něhož se provdám. Pak bude všechno v pořádku.“

„To bude partie, nevěsto bez věna,“ odsekl Jeremy.

Mračili se jeden na druhého, zatímco zřízenci otevřeli vchod a natěšený dav se tlačil do divadla. Jeremy sestru ochranitelsky objal a vyvedl ji z tlačence. „Zapomeň na panorama,“ prohodil mdle. „Podnikneme něco lepšího – něco, při čem je větší švanda a nic to nestojí.“

„Například?“

Na okamžik se zamysleli. Oběma však bylo jasné, že na nic neprijdou, a vyprskli smíchy.

„Pane Jeremy,“ ozval se za nimi hluboký hlas.

„Pane Hunte,“ zvolal oslovený srdečně a natáhl pravici. „Jsem překvapen, že si mě pamatujete.“

„I já se divím, že jsem vás poznal. Od našeho posledního setkání jste vyrostl nejméně o hlavu.“ Vzájemně si potřásli rukou. „Na prázdninách?“

„Ano.“

Jeremy si všiml nechápavého pohledu své sestry, takže zatímco vysoký cizinec směřoval skupinu svých známých do divadla, špitl své sestře do ucha: „Pan Hunt – syn řezníka. Jednou dvakrát

jsem se s ním setkal v obchodě, kam mě matka poslala s objednávkou. Buď na něj hodná – je zámožný.“

Pobavené Annabelle blesklo hlavou, že na řeznického synka je pan Hunt nebyvale nastrojený. Pro tuto příležitost zvolil skvěle padnoucí černý kabátec a módně ušité volné kalhoty, pod nimiž se rýsovalo jeho štíhlé, pevné tělo. Jako většina pánů jdoucích na představení i on již smekl klobouk a vystavil tím na odiv záplavu tmavých, jemně zvlněných vlasů. Byl vysoký a robustní. Co se věku týče, hádala by mu kolem třicítiky. Rysy v obličeji měl ostré, nos dlouhý a úzký, ústa široká a oči velmi tmavé. Z mužné tváře vyzařovala jakási cynická potměšilost, neskrývalo se v ní nic rozpuštěného. I ledabylému pozorovateli bylo jasné, že tenhle člověk zřídka mluví do větru. Zřejmě ho poznamenala tvrdá práce a snad i jistá citíždostivost.

„Moje sestra, slečna Annabelle Peytonová,“ představil ji Jeremy. „Seznam se s panem Simonem Huntem.“

„Je mi potěšením,“ zamumlal s úklonou Hunt.

Ačkoliv mužovo zdvořilé chování nevykazovalo jedinou chybu, v očích se mu zvláště zablesklo, až dívku podivně píchlo v hrudi. Aniž tušila proč, bezděky couvla do ochranné náruče mladšího bratra a letmo přikývla. Ke svému znepokojení zjistila, že nedokáže od cizince odtrhnout zrak. Jako by mezi nimi proběhla jakási sotva patrná vlnka poznání... Ne že by se znali z dřívějšíka, spíše jako by se jejich cesty k sobě kdysi přiblížily, než je netrpělivý osud s definitivní platností zahnal každého jinam. Nevšední pocit, ale člověk se ho nedokázal zbavit. Znejistěla. Stala se zajatkyňou mužova upřeného pohledu, až její líčka zalila nevídaná, zrádná horká červeň.

Ačkoliv Hunt zíral na Annabelle, dál nevzrušeně hovořil s Jeremym. „Smím vás doprovodit dovnitř?“

Na okamžik se rozhostilo trapné ticho, které prolomil bratr s předstíranou nonšalancí: „Děkujeme vám, ale právě jsme se rozhodli změnit program.“

Hunt tázvavě vyklenul obočí. „Jste si jisti? Tohle prý stojí za vidění.“ Zadíval se na chlapce, v jehož obličeji četl vzrůstající rozpaky. Proto jej oslovil tichým hlasem: „Nepochybně existuje pravidlo, že o těchto záležitostech se před dámou nehovoří, nicméně

napadlo mě... Nezaskočila vás náhodou nečekaně vysoká cena vstupného, pane Jeremy? Pokud ano, s radostí vám vypomohu..."

„Kdepak, děkujeme,“ vyhrkla kvapně Annabelle a loktem dloubala bratra do boku.

Jeremy se ušklíbl: „Oceňuji vaši nabídku, pane Hunte, avšak moje sestra nesouhlasí..."

„Nechci to představení vidět,“ skočila mu Annabelle nevybíravě do řeči. „Slyšela jsem, že je plné násilí a rozčiluje ženy. Raději bych se v klidu prošla parkem.“

Hunt se na ni upřeně zahleděl, v očích se mu zračil výsměch. „To jste tak bázlivá, slečno Peytonová?“

Popuzená jemnou výzvou, popadla Annabelle bratra za paži a naléhavě jím zacloumala. „Je načase odejít, Jeremy. Nesmíme pana Hunta dál zdržovat. Jsem si jistá, že chce stihnout začátek představení.“

„Obávám se, že nebudu mít z vystoupení nic,“ ujistil Hunt sourozence vážně, „pakliže se ke mně nepřidáte.“ Věnoval chlapci povzbudivý pohled. „Vadilo by mi, kdyby pouhých pár šilinků připravilo vás a vaši sestru o odpolední zábavu.“

Jelikož vycítila, jak je bratr zviklán, špitla mu ostře do ucha: „Ať tě ani nenapadne nechat si od něj koupit lístek, Jeremy!“

Chlapec ji naprosto ignoroval. „Pane,“ odvětil upřímně, „kdybych se rozhodl přijmout od vás půjčku, nejsem schopen poskytnout vám záruky na její splacení.“

Annabelle zavřela oči a potichu zasténala. Zoufale se snažila, aby nikdo nepřišel na to, jak je jejich rodinný rozpočet napjatý. Vědomí, že tenhle člověk tuší, kolik pro ně znamená pouhý šilink, bylo víc, než dokázala snést.

„Není důvod spěchat,“ slyšela bezstarostná Huntova slova. „Až přistě přijedete na prázdniny, stavte se v obchodě mého otce a nechte peníze tam.“

„Potom je všechno v pořádku,“ souhlasil s očividnou spokojeností Jeremy. Na znamení dohody si potřásl se svým protějškem rukou. „Děkuji vám, pane Hunte.“

„Jeremy...,“ spustila Annabelle tlumeným šepotem.

„Počkejte tady,“ prohodil Hunt přes rameno a pospíchal k pokladně.

„Jeremy, dobře víš, jak je špatné brát si od něj peníze!“ Dívka upřeně hleděla do zatvrzelých očí svého bratra. „Jak jsi mohl? Není to správné... Když si představím, jakému člověku jsme teď zavázáni... Tohle se nesluší!“

„Jakému?“ otázal se nevinně hoch. „Povídám ti, že je zao-baný... Aha, tobě vadí jeho nižší společenské postavení.“ Lítostivě se pousmál. „Těžko mu to mohu zazlívát, zejména když je tak nechutně bohatý. Kromě toho – my dva nepatříme zrovna k vysoké aristokracii. Upřímně řečeno, držíme se na nejnižších příčkách společenského žebříčku, což znamená...“

„Jak může být řeznický synek nechutně bohatý?“ divila se Annabelle. „Ledaže by obyvatelé Londýna konzumovali víc hovězího a slaniny, než je mi známo, protože jediný příjem plyne řezníkovi z jejich prodeje.“

„Nikdy jsem netvrdil, že pracuje v krámku svého otce,“ odvětil Jeremy nadřazeně. „Pouze jsem se vyjádřil v tom smyslu, že jsem se tam s ním *setkal*. Je podnikatel.“

„Myslíš tím finanční spekulant?“ Annabelle se zamračila. Mezi jejími známými se jakékoliv zmínky o obchodování považovaly za vulgární. Nikdo si na ně netroufal ani pomyslet. Člověk, který nadělal jmění chytrými investicemi, byl v určitých kruzích víc než nežádoucí.

„Něco víc než jen to,“ prohlásil bratr. „Ale domnívám se, že na tom, co dělá anebo kolik má nastrádáno, stejně nezáleží, protože pochází z neurozené rodiny.“

Zaslechla v bratrově hlase kritický podtón, proto se na chlapce káravě podívala zpod přivřených řas. „Mluví z tebe demokrat, Jeremy,“ ucedila suše. „Nemusíš se mnou jednat, jako bych byla kdovíjaký snob. Tutěž námitku bych vznesla i v případě, že by nám drobné strkal samotný vévoda. Na tom, že nabídka vyšla z úst pracujícího člověka, vůbec nezáleží.“

„Avšak návrhům vévody by ses tolik nebránila,“ dobíral si ji Jeremy a vzápětí se rozchechtal.

Návrat Simona Hunta ukončil další hašteření. Ostražitě si sourozence prohlédl očima barvy černé kávy a zlehka se pousmál: „Všechno jsem zařídil. Můžeme jít?“

Jeremy nadšeně vyrazil vpřed, Annabelle za ním váhavě cupitala. „Nemusíte nás doprovázet, pane Hunte,“ pravila odměřeně, vědoma si skutečnosti, že se nechová zrovna uctivě. Avšak z neznámého společníka vyzařovalo cosi, co v její duši vyvolávalo poplašené jiskření. Simon jí nepřipadal jako důvěryhodný člověk. Vlastně..., až na dokonalé oblečení a uhlazený vzhled se jí zdál divoký. Představoval typ muže, s nímž by se dobře vychovaná dáma zdráhala zůstat o samotě. Její názor přitom nikterak neovlivňovalo sociální postavení. Podvědomí ji varovalo, aby zůstala ve střehu. Dokonalý vzhled a mužnost vyzařující z neznámého člověka ji nutily k ostražitosti. „Jsem si jistá,“ pokračovala stísněně, „že se budete chtít připojit ke svým přátelům.“

Její poznámka se setkala s líným pokrčením širokých ramen. „V tomhle davu je nikdy nenajdu.“

Annabelle by mohla podotknout, že jakožto jeden z nejvyšších lidí v sále by určitě neměl s pátráním potíže, nicméně veškeré námitky byly očividně zbytečné. Ať se jí to líbí nebo ne, bude muset zhlédnout vystoupení se Simonem Huntem po boku. Nemá totiž na vybranou. Jakmile spatřila nadšení svého bratra, odpor zeslábl a ona se obrátila k Huntovi poněkud vlídněji.

„Odpusťte. Nechtěla jsem být hrubá. Já jenom, že jsem nerada zavázána někomu, koho vlastně neznám.“

Hunt po ní střelil bystrým pohledem, pronikavým až běda. „Chápu vaše pocity,“ sdělil dívce, když ji prováděl mezi lidmi, „avšak v tomto případě se nejedná o závazek. Kromě toho si nejsme zase tak cizí. Vaše rodina patří po léta k našim stálým zákazníkům.“

Vstoupili do prostorného kruhového divadla a vkročili jednou z branek na točnu jištěnou železným zábradlím. Obklopilo je přepečlivě zpodobnění krajiny starého Říma. Plošinu dělilo od kulís přibližně dvanáct metrů. Mezeru vyplňovalo strojní vybavení, nad nímž obecenstvo užaslo. Jakmile diváci zaplnili plošinu, dramaticky se setmělo. Odevšad se ozývaly vzdechy plné očekávání. Všech se zmocnilo vzrušení. Mechanismus měkce zavrňel, zpoza plátna se počala linout modrá záře, jež propůjčila namalovaným výjevům zdání opravdovosti. Dojem byl natolik věrný, až se Annabelle polekala. Zcela propadla iluzi, že se octla uprostřed sta-

rověkého města. Objevilo se několik herců v tógách a sandálech, zatímco vypravěč publiku přibližoval historii starého Říma.

Diorama bylo mnohem úžasnější, než dívka doufala. Přesto se nedokázala zcela soustředit – příliš si vedle sebe uvědomovala blízkost cizího muže. Rozhodně jí nikterak nepomáhala skutečnost, že se k ní čas od času sklonil a zašeptal jí do ucha nemístnou poznámku. Posměšně ji káral, aby neprojevovala tolik nadšení pár chlapíkům navlečeným do ložního prádla. Ačkoliv se Annabelle snažila potlačit veselí, uklouzlo jí zdráhavé zahihňání, za což utřžila od diváků stojících kolem nich několik nesouhlasných pohledů. Vzápětí jí Hunt vyčinil za to, že se chichotá během tak poučné přednášky, a ona měla nutkání rozesmát se ještě víc. Jeremy byl natolik pohroužen do představení, že si Huntových alotrií vůbec nevšiml. Dychtivě natahoval krk, aby zjistil, která část zařízení umí vyvolat takové divy.

Hunt ztichl až v okamžiku, kdy sebou točna neočekávaně trhla. Někteří diváci ztratili rovnováhu, avšak lidé stojící v jejich blízkosti je okamžitě zachytili. I Annabelle zaskočil náhlý pohyb, zčistajasna se octla v pevném objetí, přivinuta k Huntově hrudi. Jakmile nabyla rovnováhy, okamžitě ji pustil. Sklonil k dívce hlavu a tiše se zeptal, zda je v pořádku.

„Ach ano,“ hlesla bez dechu. „Prosím o prominutí. Ano, jsem naprosto...“

Hlas se vytratil do ohromeného ticha. Zaplavil ji neznámý pocit. Nikdy v životě na žádného muže podobně nezareagovala. Něco ji k němu silně táhlo a netušila, jak se s novým prožitkem vypořádat. Jistě v té chvíli věděla jen to, že by se dál ráda tulila k Huntově hrudi, opírala se o to zdánlivě nezranitelné tělo, jež se proměnilo v bezpečný přístav chránící ji před zrádnou podlahou, ujíždějící pod nohama. Muž nádherně voněl. Do nosu se jí vtírala vůně vymydlené pleti, vyleštěných bot i čerstvě vypraného prádla a dráždila všechny její smysly. Hunt se tolik lišil od napomádaných aristokratů politých kolínskou, které se pokoušela okouzlit v uplynulých dvou sezonách.

Poněkud zkroušená zírala Annabelle na plátno před sebou, aniž vnímala hru barev a stínů, jež symbolizovala příchod večera,

soumrak nad římským impériem. I Hunt se zdál podobně lhostejný, nakláněl k dívce hlavu, nespouštěl z ní zrak. Ačkoliv stále zlehka, pravidelně oddechoval, Annabelle se zdálo, že i u něho došlo k nepatrné změně.

Nervózně si olízla suché rty. „Ne... Neměl byste na mě tak civět,“ špitla sotva slyšitelně.

„Ve vaší blízkosti je škoda koukat jinam.“

Mlčela, ani se nepohnula. Předstírala, že pokušitele nevnímá, třebaže jí srdce radostně poskočilo. Copak tohle se dělá v divadle plném lidí, navíc když má po boku malého bratra? Na okamžik sklopila víčka, aby se vyrovnala se závratí, která neměla s otáčením plošiny nic společného.

„Dívej se!“ šťouchl do ní netrpělivě Jeremy. „Za chvíli vybuchnou sopky.“

Nato se místnost ponořila do naprosté tmy. Zpod podlahy se ozývalo ohlušující burácení. Kdosi poplašeně vykřikl, jiný se zachechtal. Publikum se chvělo očekáváním. Annabelle ucítila na zádech čísi ruku a ztuhla. To *jeho* dlaň zoufale pomalu klesala stále níž. Znovu ji omámila mužova vůně a pak, dřív než se dívka zmohla na odpor, se jí zmocnila Huntova ústa, jež se přimkla k jejím nevinným rtům v hladovém políbení. Zkoprněla úlekem, ruce vylétly do vzduchu jako vyplašení motýli, avšak zarazily se v půli cesty. Zakolísala. Muž ji lehce zachytil v pase jednou rukou, zatímco druhou ji laskal vzadu na krku.

Nejednalo o Annabellinu první zkušenost. Již se setkala s drzími mladíky, kteří kradli dívkám polibky při procházkách po zahradě či v koutech osiřelých salonů. Tohle však nemělo s kradmými hubičkami nic společného. Z mužova lenivého líbání se jí zatočila hlava. Zmítaly jí neznámé pocity, příliš silné na to, aby je nevnímala. Bezmocně se zachvěla v Huntově náruči. Instinktivně vycházela vstříc jeho dobytčím rtům. Dorážely na ni, jako by požadovaly víc, odměňovaly ji za bezděčnou náklonnost úžasným pocitem, zažehujícím v Annabellině nitru požár.

Zrovna když začínala přicházet o rozum, Huntova ústa se zčistajasna vzdálila. Nerozuměla tomu. Připadala si jako omámená. Stále ji starostlivě objímal. Sklonil se k něžnému oušku a lítostivě

do něj zašeptal: „Omlouvám se. Nedokázal jsem odolat.“ Pustil ji, a když scénu zalilo rudé světlo, byl pryč.

„Podívej!“ sykl nadšeně Jeremy a vesele ukazoval na umělý vulkán, tyčící se přímo před nimi. Z kráteru tryskala rozžhavená láva. „Neuvěřitelné!“ Vtom si chlapec všiml, že Hunt zmizel. Tá-
zavě se zamračil. „Kam odešel pan Hunt? Nejspíš za svými přáteli.“ Hoch pokrčil rameny a dál se věnoval burácejícím sopkám. Jeho zaujatý jásot zanikl ve výskání ostatních.

Annabelle, neschopná promluvit, němě třesla oči. Sama netušila, zda se opravdu líbala s Huntem, anebo se jí všechno jenom zdálo. Jistě by se nenechala hubičkovat lhostejným cizincem uprostřed divadla plného lidí. Co hubičkovat? Líbat. *A jak.*

Inu, takhle to dopadá, když děvče dovolí neznámému muži, aby za ně platil. Není divu, že si pak dovoluje. A co se jejího chování týče... Zahanbená a zmatená Annabelle se pokoušela pochopit, proč dovolila Huntovi takové důvěrnosti. Měla se bránit. Důrazně ho odstrčit. Místo toho stála jako dřevo, tupě na něj civěla, zatímco on... Och, stačilo jen pomyslet a už se vyděsila. Co na tom záleží, jak a proč se Huntovi podařilo otrást jejím sebevědomím? Pravdou zůstává, že teď se mu musí za všech okolností velkým obloukem vyhýbat.

LONDÝN 1843 KONEC SPOLEČENSKÉ SEZONY

Vdavekchtivá dívka je schopna překonat prakticky jakoukoliv překážku – kromě nedostatečného věna.

Annabelle netrpělivě houpala nohou ukrytou v závěji nadýchaných bílých spodniček a tvářila se jakoby nic. V průběhu tří uplynulých neúspěšných sezon si stačila zvyknout na svůj úděl věčné čekanky. Zvykla si, ale nerezignovala. Nesčetněkrát ji napadlo, že si zaslouží něco lepšího než jen dřepět v koutě na židli s vysokým opěradlem a doufat ve vyzvání k tanci, které nepřijde. A donekonečna předstírat, že jí to nevadí. Že jí ke spokojenosti úplně postačí pozorovat tančící páry a přihlížet cizímu dvoření.

Dlouze si povzdechla. Pohrávala si s titěrným stříbrným tanečním pořádkem, visícím jí na zápěstí. Po jeho otevření se objevil svazek téměř průsvitných javorových lístků, jenž se nechal rozprostřít jako vějíř. Dívky si na jemné plátky zapisovaly jména svých tanečníků. Prázdné listoví Annabelle připomínalo řadu výsměšně se šklebících bílých zubů. Sklapla stříbrné pouzdro a pohlédla na trojici mladých žen po svém boku. Všechny se ze všech sil snažily vypadat smířené s osudem.

Dobře je znala. Nesmírné rodinné bohatství slečny Evangeline Jennerové pocházelo z hráčských doupat. Dívka byla neurozeného původu. Navíc se příšerně ostýchala a koktala, což z každého pokusu o konverzaci činilo utrpení pro obě strany.

Druhá dvě děvčata, slečna Lillian Bowmanová a její mladší sestra Daisy, byla v Anglii novickami. Jak to tak vypadalo, zdejší společnost je mezi sebe hned tak nepřijme. Povídalo se, že paní Bowmanová přivezla dcery z New Yorku do Londýna proto, že v Americe nebyly schopny uhnat dobrou partii. Posměšně se o nich hovořilo jako o „dědičkách mýdlových bublin“ či „dolarových princeznách“. Vzдор delikátně tvarovaným lícním kostem

a podmanivě zešikmeným tmavým očím zde neudělají větší štěstí než doma, ledaže by se za ně zaručil někdo ze šlechticů a vysvětlil jim, kterak zapadnout mezi anglickou smetánku.

Annabelle připadalo, že po celý čas trvání téhle mizerné sezony se drží jejich čtyřka – ona, slečna Jennerová a sestry Bowmanovy – při večírcích a plesech zásadně spolu, zastrčená někde v koutě a vždycky u zdi. Sotva spolu kdy promluvíly, lapené v tenatách nudy a vyčkávání. Annabelle zachytila pohled Lillian Bowmanové. Sametově hnědé oči kupodivu jiskřily dobrou náladou.

„Přinejmenším nám mohli připravit pohodlnější židle,“ zamumlala ironicky dívka, „když už věděli, že na nich budeme trčet celý večer.“

„Měly bychom si na ně nechat vyryt svá jména,“ odvětila kysele Annabelle. „Strávila jsem na téhle židli tolik času, že už na ni mám *morální* nárok.“

Evangeline Jennerová se tlumeně zachichotala a prstem v rukavičce si odhodila z čela neposlušnou ryšavou kadeř. Modré oči se vesele zablyškly, tváře poseté bledými nazlátlými pihami zrůžověly. Zdálo se, že nenadálý závan souznění zaplašil její jinak nepřekonatelnou plachost. „Já n-nechápu, proč zrovna vy jste čekanka,“ sdělila Annabelle. „Jste tu ze všech nejkrásnější. Muži by se měli p-přetrhnout, aby vás směli vyzvat k tanci.“

Annabelle graciózně pohodila ramenem. „Dámu bez věna nikdo nechce.“ Vévodové se ženili s chudými dívkami pouze v románech. Ve skutečnosti tížila vévody i vikomty finanční břemena, vyplývající z nutnosti spravovat rozsáhlá sídla a panství, nehledě na nezbytnost podporovat jejich rozvětvené rodiny a nájemce půdy. Bohatý aristokrat potřeboval vyženit peníze stejně naléhavě jako chudý.

„Ani *nouveau-riche* z Ameriky nikdo nechce,“ potvrdila Lillian Bowmanová. „V podstatě nikam nepatříme. Naši jedinou nadějí zůstává sňatek s někým, kdo se pyšní solidním anglickým titulem.“

„Bohužel neznáme nikoho, kdo by se za nás zaručil,“ dodala mladší z cizinek. Byla drobnější než její sestra. I ona se honosila porcelánovou pletí, záplavou tmavých vlasů a hnědýma očima.

Uličnický se usmála. „Kdybyste náhodou znala nějakou hodnou vévodkyni, která by nás vzala pod svá ochranná křídla, byly bychom vám velice zavázány.“

„Já vlastně o manžela vůbec *nestojím*,“ přiznala slečna Jennerová. „T-trpím tady jenom proto, že nemám na práci nic lepšího. Jsem moc stará, abych mohla dál zůstat ve škole, a můj otec...“ Náhle se odmlčela a zhluboka si povzdechla. „Inu, zbývá vydržet ještě rok. Pak mi bude třiatdvacet a oficiálně se stanu starou pannou. Jak já se na to t-těším!“

„Dneska je neprovdaná žena považována za starou pannu po dovršení dvaceti tří let?“ vyděsila se Annabelle. Obrátila oči k nebi. Sotva zastírala ohromení. „Dobrý bože, netušila jsem, že už jsem za zenitem.“

„Kolik vám je?“ vyzvídala Lillian Bowmanová.

Annabelle střelila očima na všechny strany, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. „Příští měsíc mi bude pětadvacet.“

Všechny tři na ni vrhly soustrastný pohled. „Avšak nevypadáte na víc než jednadvacet,“ chlácholila ji Lillian.

Annabelle sevřela taneční pořádek v dlani, až skoro nebyl vidět. Čas utíká tak rychle, pomyslela si. Má za sebou čtvrtou neúspěšnou sezonu, jež kvapně spěje ke svému konci. Páté se zúčastnit nemůže, byla by všem k smíchu. Musí ulovit nějakého manžela, a to rychle. Jinak si už nebudou moci dovolit podporovat Jeremyho na studiích. Budou nuceni vystěhovat se z moderního řadového domu a pronajmout si nějakou chalupu na předměstí. Jakmile jednou začnou klesat dolů, nedokážou se vyškrábat zpět.

Od té doby, co otec před šesti lety podlehl srdeční chorobě, začaly rodinné finanční zdroje pomalu vysychat, až nezbylo téměř nic. Nevyhnutelný úpadek se snažili všemožně zamaskovat. Společně s matkou předstíraly, že namísto jedné přepracované kuchařky a přestárlého komorníka mají půl tuctu služebnictva. Přeshívaly obnošené šaty tak, že vybledlou látku obracely rubem navrch. Prodalý drahé kameny ze svých šperků a nahradily je štrasem. Annabelle se ze všech sil pokoušela vodit známé za nos, ale jak se zdálo, každý už pochopil, že se Peytonovi octli na pokraji katastrofy. Později začala Annabelle dostávat diskrétní

nabídky od ženatých pánů, kteří jí významně naznačovali, že stačí říct a okamžitě se jí dostane pomoci. Avšak nebylo zapotřebí vysvětlovat, co požadují na oplátku. Dívka si dobře uvědomovala, že má šanci stát se leda tak něčí prvotřídně vydržovanou milenkou.

„Slečno Peytonová,“ otázala se Lillian, „jak si představujete ideálního manžela?“

„Ach, spokojím se s kýmkoliv ze šlechticů,“ odpověděla tázaná otevřeně.

„S *kýmkoliv*? Co takhle pohledná tvář?“

Annabelle pohodila rameny. „Je jistě předností, avšak není podmínkou.“

„A co vášeň?“ vyptávala se Daisy.

„Tu *rozhodně* za přednost nepovažuji.“

„Inteligence?“ navrhla Evangeline.

„Je výhodou,“ mínila Annabelle.

„Šarm?“ střílela Lillian.

„Taktéž.“

„Čili žádné vysoké nároky,“ konstatovala suše Lillian. „Co se mě týče, měla bych několik podmínek. Můj rytíř by musel být tmavovlasý a hezký, vynikající tanečník..., který *nikdy* nežádá o dovození, než mě políbí.“

„Já se chci provdat za muže, který přečetl celého Shakespeara,“ prohlásila Daisy. „Za někoho tichého a romantického – nejlépe s brýlemi. Měl by mít rád poezii a přírodu, a neměl by mít moc zkušeností se ženami.“

Její starší sestra obrátila oči k nebi. „V tom případě si zjevně nebudeme konkurovat.“

Annabelle pohlédla na Evangeline Jennerovou. „Jakého manžela si představujete vy, slečno Jennerová?“

„Evie,“ zamumlala tázaná a zapýřila se tak, až jí líce zahořely stejnou červení, jakou zářily její vlasy. Odpověď ji stála hodně sil. Přece jenom nebojovala pouze s vrozenou ostýchavostí, ale i se zadrháváním. Na důvěrné hovory nebyla zvyklá. „Domnívám se... Líbil by se mi l-laskavý člověk a...“ Zarazila se a smutně se usmála. „Já ani nevím. Hlavně aby mě miloval. Opravdu miloval.“

Ta slova se Annabelle hluboce dotkla. Pojednou se jí zmocnila melancholie. Láska je přepych, v němž si nikdy netroufala doufat. Jestliže jde člověku o přežití, bývá pouze na obtíž. Přesto se natáhla a dotkla dívčiny ruky. „Pevně věřím, že ho jednoho dne naleznete,“ pravila upřímně. „Možná nebudete muset čekat dlouho.“

„Ze srdce bych si přála, abyste vy byla úspěšná dřív,“ uculila se plaše Evie. „Kéž bych vám mohla nějak pomoci.“

„Zdá se, že všechny potřebujeme nějak pomoci,“ usoudila Lillian. Zadumaně pohlédla na Annabelle. „Hmm... Vůbec by mi nevadilo něco kvůli vám podniknout.“

„Cože?“ Annabelle nechápavě vyklenula obočí. Netušila, zda se má smát nebo urazit.

Lillian se pustila do vysvětlování. „Do konce sezony zbývá několik týdnů a já se domnívám, že jsou vaší poslední nadějí. Na rovinu řečeno, toužíte se provdat za někoho ze svých společenských kruhů, avšak pokud neuspějete do konce června, bude po vašich plánech veta.“

Annabelle ostražitě přikývla.

„Proto navrhuji...“ Dívka znenadání umlkla uprostřed věty.

Annabelle sledovala, kam se dívá. Někdo se k nim blížil. V duchu zasténala.

Narušitelem nebyl nikdo jiný než Simon Hunt – muž, s nímž žádná z nich nechtěla mít nic společného. A všechny k tomu měly dobrý důvod.

„Mimochodem,“ špitla Annabelle, „můj ideální manžel by měl být přesným opakem pana Hunta.“

„Není divu,“ zamumlala Lillian, jelikož všechny byly téhož mínění.

Člověk by mu i odpustil, že se hrne vzhůru po společenském žebříčku, kdyby se však choval jako gentleman. O což se Simon Hunt pochopitelně vůbec nesnažil. Copak se dá vést zdvořilá konverzace s protějškem, který pokaždé řekne, co si myslí, třebaže jsou jeho názory nelichotivé či diskutabilní?

Snad by mohl být považován za pohledného a Annabelle připouštěla, že pro některé ženy může být jeho neotesaná mužnost dokonce přitažlivá. V duchu přiznávala, že ji pohled na svalnaté tělo přetékající energií, spoutané do formálního černobílého oble-

ku, vlastně přitahuje. Nicméně pochybná atraktivita Simona Hunta byla vzápětí dokonale zastíněna jeho neomaleným chováním. Jako by v sobě neměl jediné citlivé místočko, postrádal i smysl pro eleganci. Ke všemu měl připomínky, byl sobecký a vypočítavý. Každý jiný muž v jeho situaci by se styděl za nedostatek kultivovanosti, avšak Hunt si z něj očividně udělal přednost. S chutí se vysmíval zavedeným rituálům a aristokratickým způsobům, v chladných černých očích mu pobaveně jiskřilo – jako by mu všichni byli pro legraci.

K Annabellině nezměrné úlevě nikdy ani slůvkem či gestem nenaznačil, že si vzpomíná na onen vzdálený den, kdy ji při panoramatickém představení ve tmě políbil. Jak plynul čas, dívka zpola přesvědčila sebe samu, že vlastně k ničemu nedošlo. Při zpětném pohledu se jí zdála podivná událost nepravděpodobná, zejména její vstřícná reakce vůči smělému cizinci.

Annabellin nelichotivý názor na Simona Hunta bezpochyby sdílelo mnoho lidí, avšak k naprostému zklamání londýnských vyšších vrstev se muž rozhodl ve městě zůstat. V uplynulých letech ještě více zbohatl, vlastnil většinové podíly podniků vyrábějících zemědělské nástroje, lodě a motory do lokomotiv. Vzдор své hrubosti byl Hunt zván na velkolepé večírky, jelikož se jeho nesmírný majetek jednoduše nedal přehlížet. Simon zosobňoval hrozbu, že hodnota průmyslových závodů překoná po staletí udržovaný význam britské aristokracie, jejíž příjem pramenil zejména ze zemědělství. Proto na něho šlechta pohlížela se skrývaným nepřátelstvím, přestože jej neochotně zvala mezi sebe. A co hůř. Hunt neprojevil sebemenší pokoru či ponížení, naopak si užíval skutečnost, že se protlačil na místa, kde není vítán.

Od onoho kritického dne se spolu sešli při několika příležitostech. Annabelle jednala se Simonem Huntem chladně, zdusila každý pokus o rozhovor a odmítla všechna pozvání k tanci. Zdálo se, že se muž jejím přezíráním náramně baví. Neomaleně na ni zíral, až se jí ježily jemné vlásky vzadu na krku. Doufala, že se jí jednoho dne nabaží a přenesne nevítaný zájem na nějakou jinou, avšak Hunt zůstával nepřijemně vytrvalý.

Annabelle vycítila, jak se ostatním „čekankám“ ulevilo, když je Hunt okázale přehlédl a věnoval svoji pozornost výhradně jí.

„Slečno Peytonová.“ Obsidiánovému zraku jako by nic neušlo: pečlivě vyspravované rukávy jejích šatů, skutečnost, že svazkem růžových pupat maskuje roztřepený okraj živůtku, umělé perly, pohupující se jí v uších. Annabelle na něho zírala pohledem plným mrazivého opovržení. Vzduch mezi nimi málem jiskřil. Jako by se vzájemně vyzývali na souboj.

„Dobrý večer, pane Hunte.“

„Prokážete mi laskavost a zatančíte si se mnou?“ vyhrkl bez okolků.

„Ne, děkuji.“

„Proč ne?“

„Bolí mě nohy.“

Posměšně povytáhl jedno obočí. „A z čehopak? Z toho věčného sezení?“

Annabelle mu oplácela upřený pohled, ani nemrkla. „Nejsem povinna vám cokoliv vysvětlovat, pane Hunte.“

„Jeden valčík byste zvládla.“

Navzdory úsilí zůstat klidná se dívka bezděčně zamračila. „Pane Hunte,“ pravila upjatě, „copak vás nikdo nepoučil, že se nesluší obtěžovat dámu přesvědčováním, když vyjádřila jasnou neochotu vám vyhovět?“

Mdle se pousmál. „Slečno Peytonová, kdybych si dělal starosti s tím, zda svým počínáním náhodou někoho neurazím, nikdy bych nedostal, co chci. Zkrátka jsem se domníval, že byste se alespoň na okamžik ráda zbavila nevděčné role čekanky. Pokud se tento ples neliší od předchozích, je moje nabídka k tanci jediná, kterou obdržíte.“

„Jste skutečně okouzlující,“ poznamenala sarkasticky Annabelle. „A jak umíte dámě polichotit. Copak bych vás za těchto okolností mohla odmítnout?“

Náhle byl ve střehu. „Znamená to, že si se mnou zatančíte?“

„Ne,“ sykla ostře. „Teď odejděte. Prosím.“

Místo aby se zahanbeně vytratil, Hunt se spokojeně zazubil, bílý chrup zasvítíl v opálené tváři. Vypadal v tom okamžiku přímo ďábelsky. „Copak vám ublíží jeden tanec? Jsem docela ucházející partner – třeba se vám to nakonec zalíbí.“

„Pane Hunte,“ zamumlala s rostoucím podrážděním, „vaše neomalená poznámka o tom, že bych se měla stát vaší partnerkou, a to v jakémkoliv smyslu, působí, že mi tuhne krev v žilách.“

Simon se k ní sklonil a ztišil hlas, aby jej nezaslechl nikdo jiný. „Tak tedy dobrá. Avšak dříve než odejdu, poskytnu vám látku k přemýšlení, slečno Peytonová. Mějte na paměti, že se možná blíží čas, kdy vám nebude dopřán onen přepych odmítnout počeštnou nabídku od člověka, jako jsem já... Anebo nějakou nemravnou.“

Annabelle vytřeštila zrak. Cítila, jak rudne hněvem, horká červeně se line z živůtku a stoupá výš. Tohle je skutečně trochu moc. Celý večer dřepí opomíjená u zdi, a potom ji uráží člověk, jímž z duše pohrdá. „Pan Hunte, hovoříte jako ničema ze špatně napsané divadelní hry.“

Za to si vykoledovala další úšklebek. Poté se jí muž s úsměškem uklonil a odkráčel pryč.

Otřesená nemilým setkáním, vyprovázela jej Annabelle přimhouřenýma očima.

Po Huntově odchodu si ostatní čekanky sborově vydechly.

Jako první se ozvala Lillian Bowmanová. „Slůvko ‚ne‘ na něho očividně nemá vliv, že?“

„Co vám to šeptal do ouška, Annabelle?“ vyzvídala Daisy. „Celička jste zrudla.“

Annabelle civěla na stříbrné pouzdro tanečního pořádku, palcem mnula místo, kde ztratilo svůj lesk. „Pan Hunt prorokoval, že jednoho dne se možná octnu v tak zoufalé situaci, že se raději stanu jeho milenkou.“

Kdyby ji nekrušily obavy, s chutí by se zasmála užaslým výrazům svých družek. Ale místo aby vypískly spravedlivým panenským hněvem, anebo taktně nechaly poznámku bez povšimnutí, Lillian položila otázku, již by Annabelle nečekala. „Může mít pravdu?“

„Nemýlí se v tom, že jsem se octla v nezáviděníhodné pozici,“ přiznala Annabelle. „Ale to neznamená, že se stanu jeho – číkoliv – metresou. Než bych klesla tak hluboko, to se radši provdám za sedláka.“

Lillian se na ni usmála. Annabellino odhodlání jí očividně nebylo cizí. „Líbíte se mi,“ oznámila a znovu se pohodlně opřela. Nedbale překřížila nohy, což se pro debutantku rozhodně nehodilo.

„Vy mně též,“ odvětila bez přemýšlení Annabelle, jelikož se to slušelo. Ihned si však uvědomila, že vlastně řekla pravdu.

Lillian si ji dál měřila pohledem, když poznamenala: „Nerada bych vás viděla plahočit se za mulou taženým pluhem na nějakém statku. Narodila jste se pro něco lepšího.“

„Souhlasím,“ ucedila suše Annabelle. „Co s tím uděláme?“

Ačkoliv se mělo jednat o žert, Lillian vzala otázku vážně. „Právě o to mi jde. Než jsme byly přerušeny, chystala jsem se vám učinit návrh. Měly bychom se dohodnout, že jedna druhé pomůžeme k nalezení vhodného manžela. Když ti správní gentlemani nepřijdou za námi, půjdeme my *za nimi*. Snáze uspějeme, budeme-li držet spolu, než kdybychom každá jednala na vlastní pěst. Měly bychom začít u té nejstarší, což jste vy, Annabelle, a skončit u té nejmladší.“

„Což nemluví zrovna v *můj* prospěch,“ bránila se Daisy.

„Tohle je jediné spravedlivé řešení,“ poučila ji sestra. „Zbývá ti mnohem víc času než nám.“

„Jakou formu ‚pomoci‘ jste měla na mysli?“ zajímala se Annabelle.

„Jakoukoliv, která bude třeba.“ Lillian začala cosi pilně zapisovat do svého tanečního pořádku. „Vzájemně vyhodnotíme svá slabá místa, jedna druhé poradíme co s tím.“ Vítězoslavně se rozhlédla kolem sebe. „Stane se z nás tým jako při pasáku.“

Annabelle na ni pochybovačně pohlédla. „Hovoříte o té hře, kdy pánové na střídačku buší do koženého míčku plochými pálkami?“

„Nejenom pánové,“ odvětila Lillian. „V New Yorku ji směji hrát i dámy, pakliže ovšem nepropadnou přílišnému vzrušení.“

Daisy se plaše usmála. „Lillian se jednou natolik rozčílila kvůli špatnému podání, že vytáhla metu ze země.“

„Náhodou se už viklala,“ protestovala sestra. „A uvolněná značka může být nebezpečná pro běžce.“

„Zejména, když ji po nich mrskneš,“ podotkla Daisy. Na sestřino zamračení odpověděla spikleneckým mrknutím.

Jakmile se Annabelle přestala smát, pohlédla z Američanek na Evii. Dívka se tvářila ohromeně. Lehce uhodla její myšlenky: převychovat tyhle dvě divošky v dámy hodné anglických šlechticů bude stát spoustu práce. Avšak nedokázala se ubránit pousmání, když si všimla jejich dychtivých výrazů. Nebylo těžké představit si sestry Bowmanovy, kterak se s pálkami v rukou honí po hřišti za míčem se sukněmi vykasanými do výše kolen. Zajímalo by ji, zda všechna americká děvčata mají tak bojovného ducha. Ty dvě by bezpochyby vyděsily každého správného anglického gentlemana, který by se k nim odvážil přiblížit.

„Nikdy mě nenapadlo pojmout lov na manžela jako skupinový sport,“ přiznala.

„Inu, v tom je právě ta chyba!“ vyhrkla nadšeně Lillian. „V kolektivu budeme mnohem výkonnější. Potíž nastane jedině tehdy, když se dvě z nás zakoukají do stejného muže. Ale to se nezdá pravděpodobné, jelikož máme každá úplně jiný vkus.“

„V tom případě přísaháme, že si nebudeme vzájemně lézt do zelí,“ navrhla Annabelle.

„A kromě toho,“ vysoukala ze sebe nečekaně Evie, „bychom neměly nikomu ublížit.“

„Ale nesmíme být příliš lidumilné,“ mínila Lillian.

„Já se domnívám, že má Evie pravdu,“ ozvala se Daisy, která nepochopila. „Hlavně to ubohé děvče nestraš, proboha tě prosím.“

Lillian se na ni popuzeně zaškaredila. „Říkala jsem ‚lidumilné‘ ne ‚lidožravé‘, ty huso.“

Annabelle chvatně zasáhla dřív, než se sestry stačily pohádat. „Pak bychom se měly dohodnout na nějakém akčním plánu. Žádné z nás by neprospělo, kdybychom se pletly jedna druhé do cesty.“

„A také bychom si neměly nic zamlčovat,“ radovala se Daisy.

„Ani důvěrnosti?“ otázala se nesměle Evie.

„Ach, *zejména* o těch je třeba mluvit!“

Lillian se kysele uculila a sjela Annabelle kritickým pohledem. „Máte příšerné šaty,“ prohlásila bez obalu. „Věnuji vám nějaké ze

svých zásob. Mám jimi natolik našlapané truhly, že je stejně nikdy neunosím. Rozhodně mi chybět nebudou. A moje matka si ničeho nevšimne.“

Annabelle okamžitě zavrtěla hlavou. Ačkoliv ji nabídka upřímně potěšila, zároveň se nesmírně zastyděla za svou zjevnou chudobu. „Ne ne. Jste opravdu velkorysá, ale takový dar nemohu přijmout.“

„Ty bleďě modré s levandulovou paspulkou,“ špitla Lillian Daisy. „Pamatuješ si na ně?“

„Och, ty na ní budou vypadat přímo božsky,“ vyhrkla spon-tánně dívka. „Padnou jí mnohem lépe než tobě.“

„Díky,“ ucedila Lillian a naoko dotčeně protáhla obličej.

„Ne, skutečně...,“ bránila se Annabelle.

„A ty zelené mušelínové, co mají přední díl lemovaný kraj-kou,“ pokračovala Lillian.

„Nemohu si je od vás vzít, Lillian,“ tiše trvala na svém An-nabelle.

Děvče vzhlédlo od poznámek. „Proč ne?“

„Protože nemám vaši laskavost čím oplatit. Stejně nepochodím. Ani nádherné peří nezakryje skutečnost, že nemám pořádné věno.“

„Jo peníze,“ prohodila přítelkyně tónem člověka, který v podstatě neví, co s nimi. „Oplatíte mi tím, že mi poskytnete něco, co není k zaplacení, protože to má mnohem větší cenu. Naučíte mě a Daisy být dámou, jako jste vy. Vysvětlíte nám, co máme říkat a jak se chovat... Taková ta nevyslovená pravidla, která dnes a denně porušujeme. Možná byste nám i dokázala najít někoho, kdo by se za nás zaručil. Potom by se nám otevřely dveře, jež nám zůstávaly dosud zavřené. Co týče vašeho hubeného věna... Nejdůležitější je, aby vám váš vyvolený skočil na háček. My ostatní vám poté pomůžeme jej přemoci.“

Annabelle na ni udiveně zírala. „Vy to opravdu myslíte váž-ně.“

„Samozřejmě,“ odvětila Daisy. „Alespoň budeme mít co dělat. Už mě unavuje věčně sedět u zdi jako trdlo! Už jsme se s Lillian mohly samou nudou zbláznit.“

„J-já také,“ přikývla Evie.

„Inu,“ Annabelle pohlédla z jedné tváře plné očekávání na druhou. Nedokázala odolat pokušení a zakřenila se. „Když do toho jdete vy tři, pak se k vám přidám. Ale neměly bychom naši úmluvu stvrdit krví nebo tak něco?“

„Proboha to ne,“ vyděsila se Lillian. „Domnívám se, že bychom se měly na něčem shodnout, aniž bychom si otvíraly žíly.“ Významně pohodila tanečním pořádkem. „Nyní navrhuji pořídit seznam slibných kandidátů, kteří dosud zůstali volní. Bohužel jsou již přebrání. Co kdybychom je seřadili podle společenského postavení? Můžeme začít u vévodů.“

Annabelle zavrtěla hlavou. „S vévody se zatěžovat nemusíme. Osobně neznám žádného, který je volný, mladší sedmdesáti let a zůstaly mu ještě nějaké zuby.“

„Takže intelligence a šarm jsou výhodou, ale zuby ne?“ otázala se Lillian tak plaše, až se Annabelle rozesmála.

„I ucházející chrup je výhodou,“ odvětila Annabelle. „Čím zachovalejší, tím větší.“

„Tak tedy dobrá,“ přikývla Lillian. „Čili kategorii vetchých vévodů vynecháme a přistoupíme k hrabatům. Já kupříkladu znám jistého lorda Westcliffa...“

„Kdepak, Westcliff ne,“ ušklíbla se Annabelle a dodala: „Je studený jako ryba a nejeví o mě zájem. Když jsem se před čtyřmi lety objevila na scéně coby debutantka, prakticky jsem se mu vrhla k nohám, a on si mě prohlížel, jako bych byla něco, do čeho omylem šlápl.“

„V tom případě na něho zapomeňme.“ Lillian tázavě zdvihla obočí. „Co takhle lord St. Vincent? Mladý, volný, hezký jako hřích...“

„To by nešlo,“ namítla Annabelle. „Ačkoliv jsem ochotna učinit mnohé ústupky, St. Vincent by mě o ruku nikdy nepožádal. Zkompromitoval, svedl a dočista zničil přinejmenším deset žen. Čest pro něho nic neznamená.“

„Pak tu máme lorda Eglintona,“ navrhla váhavě Evie. „Ale je poněkud sp-sporný a přinejmenším padesátiletý.“

„Dejte ho na seznam,“ prohlásila Annabelle. „Nemohu si dovolit být vybíravá.“

„Dále je zde vikomt Rosebury,“ poznamenala Lillian a mírně se zachmuřila. „Ačkoliv, připadá mi nějaký divný. Je takový... povadlý.“

„Dokud mu vzkvétá majetek, ať si je povadlý, kde chce,“ míní-la Annabelle a přítelkyně se spiklenecky zaculily. „Také ho za-pište.“

Ignorující hudbu zvoucí k tanci i páry vířící před nimi, čekanky pilně pracovaly na soupisu. Občas se rozesmály tak hlasitě, až přitáhly zvědavé pohledy ostatních hostů.

„Pššt,“ sykla Annabelle. Měla co dělat, aby udržela vážný výraz. „Nechceme přece, aby nás někdo prokoukl. Od potencionálních starých panen se neočekává, že se budou v jim vyhrazeném koutě chechtat.“

Všechny se pokoušely zachovat důstojné vzezření, což však rozpoutalo novou vlnu veselí.

„Ach, podívejte se,“ hihňala se Lillian s pohledem upřeným na rozrůstající se seznam možných ženichů. „Pro jednu máme dokonce plné taneční pořádky.“ Zamyšleně studovala soupis starých mládenců a umanutě tiskla rty. „Řekla bych, že někteří z těchto pánů se zúčastní Westcliffova večírku, pořádaného na jeho panství v Hampshiru při příležitosti konce společenské sezony. Já a Daisy jsme již obdržely pozvání. Co vy, Annabelle?“

„Znám se s jednou z jeho sester,“ přiznala tázaná. „Myslím, že ji přiměji, aby si na mě vzpomněla. V případě nutnosti ji *poprosím*.“

„Za vás se přimluvím,“ slíbila Lillian a usmála se na Evii. „S potěšením pozvou i vás.“

„To bude švanda!“ zvolala Daisy. „Jsme tedy domluvené. Za čtrnáct dní vezmeme útokem Hampshire a najdeme Annabelle manžela.“ Na znamení přísahy spojily dlaně. Připadaly si hloupě, ale zároveň se jich zmocňovala euforie, přetékały nadšením. *Třeba konečně budu mít štěstí*, pomyslela si Annabelle. Nakrátko sklopila víčka a vyslala k nebi modlitbičku plnou naděje.

2

Jelikož mu osud nepožehnal urozenou krví, bohatstvím ani neobvyklými schopnostmi, Simon Hunt pochopil už v raném věku, že svoje štěstí si bude muset v nemilosrdném světě tvrdě vydobýt. Proto byl desetkrát agresivnější a ctižádostivější než průměrný muž. Lidé obvykle brzy shledali, že je snazší ustoupit mu z cesty, než mu v něčem bránit. Ač despotický a někdy až bezohledný, Simon nikdy neměl potíže usnout, netrápilo ho totiž svědomí. Podřizoval se výhradně prvotnímu přírodnímu zákonu, jenž praví, že přežijí pouze ti nejsilnější a slabé ať klidně vezme čert.

Jeho otec byl řezník a svoji šestičlennou rodinu pohodlně zabezpečil. Jakmile Simon unesl těžkou řeznickou sekeru, zapojil jej do práce. Léta ohánění v otcově krámku vynesla mládenci paže jako ze železa a široká ramena. Očekávalo se od něj, že jednou převezme tátovu živnost, avšak sotva Simon dospěl, začal se poohlížet po jiném živobytí. Bylo mu dvacet jedna let. Jakmile poprvé úspěšně investoval své skromné úspory, pochopil, v čem se skrývá jeho síla – uměl vydělávat peníze.

Simon miloval svět finančnictví, jeho odlišný jazyk, riziko, souhru obchodu, průmyslu a politiky. Okamžitě si uvědomil, že nepotrvá dlouho a rozrůstající se železniční síť bude hrát prim v britském bankovníctví. Převod hotovosti a její zabezpečení, vytváření rychle se vyvíjejících investičních příležitostí, to vše bude záviset zejména na službách železnic. Simon dal na svůj instinkt a do posledního centu investoval právě v tomto oboru. Odměnou mu byl obrovský zisk, který přerozdělil a znovu použil v rozličných odvětvích. Nyní ve svých třiatřiceti letech vlastnil kontrolní podíly tří výrobních společností, devítiakrovou slévárnu a loděnici. Stal se hostem – byť nevítaným – na plesích pořádaných aristokraty, zasedal společně se šlechtici ve správních radách šesti podniků.

Po rocích nepřetržité dřiny měl téměř vše, po čem kdy zatoužil. Avšak kdyby se ho někdo zeptal, zda je šťastný, Simon by